

1

Josh sice chodí s Margot, ale klidně by se dalo říct, že je do něj tak trochu zamilovaná celá moje rodina. A těžko říct, kdo nejvíc. Než začal chodit s Margot, byl to prostě náš Josh. Byl s námi odjakživa. Teda, říkám odjakživa, ale není to tak docela pravda. Nastěhoval se do domu vedle nás asi před pěti lety, ale mně to připadá jako věčnost.

Táta Joshe zbožňuje, protože je to kluk a můj táta má kolem sebe jen samé holky. A to jako fakt – od rána do večera je obklopený ženami. Táta je gynekolog a k tomu ještě zploдил tři dcery, takže pro něj je to celý den jen holky, holky, holky. Taky má Joshe rád proto, že Josh má rád komiksy a chodí s ním rybařit. Jednou nás táta zkusil taky vzít na ryby, ale já se rozbrečela, když jsem si umazala boty od bláta, Margot se rozbrečela, když jí zvlhla knížka, a Kitty se rozbrečela, protože tou dobou byla prakticky ještě mimino.

Kitty Joshe zbožňuje proto, že s ní hraje karty a nikdy ho to nenudí. Nebo se aspoň tváří, že ho to nenudí. Pořád se spolu o něco vsázejí – když teď vyhraju, uděláš mi sendvič s burákovým máslem s křupinkami a bez kůrek. To chce Kitty. Pak se vždycky zjistí, že burákové máslo s křupinkami nám zrovna došlo, a Josh řekne smůla, vyber si něco jiného. Ale Kitty se na něj pověsí a tak dlouho otravuje, až nakonec Josh doběhne nějaké koupit, protože je prostě takový.

Kdybych měla říct, proč ho miluje Margot, tak asi proto, že ho prostě milujeme všichni.

Jsmo zrovna v obýváku a Kitty si lepí obrázky psů na ohromný kus kartonu. Všude kolem jsou útržky papíru. Něco

si pro sebe brouká a pak prohlásí: „Až se mě taťka zeptá, co chci k Vánocům, tak prostě řeknu, vyber jedno z těchhle plemen a bude to v pohodě.“

Margot a Josh sedí na gauči a já ležím na zemi a koukám na televizi. Josh nám připravil plnou mísu popcornu a já si ji zaberu a cpu si ho po hrstech do úst.

V televizi zrovna běží reklama na nějaký parfém. Dívka oblečená do zářivě fialkových šatů bez ramínek z látky tenčí než hedvábný papír běží po pařížské ulici. Co bych za to dala, abych mohla být holkou, co v tenoučkových šatech běhá po jarní Paříži! Posadím se tak rychle, že mi zaskočí kus popcornu. Mezi záchvaty kašle se obrátím na Margot. „Margot, co se takhle sejít o jarních prázdninách v Paříži?“ A už se v duchu vidím, jak v jedné ruce třímám pistáciovou makronku a v druhé malinovou a točím se kolem dokola.

Margot se rozzáří oči. „Myslíš, že by tě taťka pustil?“

„No jasně, vždyť je to poznávání nové kultury. Musí mě pustit.“ Ale po pravdě řečeno jsem ještě nikdy nikam sama neletěla. A taky jsem ještě nikdy ani nebyla mimo Spojené státy. Vyzvedla by mě Margot na letišti, nebo bych se musela do hostelu dostat sama?

Josh si asi všiml mého náhle znepokojeného výrazu. „Neboj,“ usměje se. „Tvůj taťka tě určitě pustí, když s tebou pojedu já.“

To mi zvedne náladu. „Jasně! A budeme bydlet po hostelech a od rána do večera se cpát sýrem a sladkostma.“

„A můžem navštívit hrob Jima Morrisona!“ přihodí Josh.

„A taky půjdeme do parfumerie a necháme si vyrobit voňavku na míru!“ zajásám a Josh se uchechtne.

„Ehm, jsem si celkem jistej, že ,nechat si vyrobit voňavku na míru‘ by stálo víc než celej tejděn v hostelu,“ krotí mě a šťouchne do Margot. „Tvoje sestra trpí velikáštvím.“

„Je z nás tři nejvíc stylová,“ přikývne Margot.

„A co já?“ zakňourá Kitty.

„Ty?“ odfrknu si. „Ty jsi ta nejmíň stylová Songovka. Každý večer div nežebřám, aby sis umyla nohy, natož aby ses třeba osprchovala.“

Kitty zrudne a sraští obličej. „O tom jsem nemluvila, ty blboune nejapnej. Mluvila jsem o tý Paříži.“

Nonšalantně mávnu rukou. „Ty jseš ještě na přespávání v hostelu moc malá.“

Kitty se převalí a vyleze si Margot do klína, i když už jí je devět a v devíti už je člověk moc velký na to, aby sedal někomu na klíně. „Margot, že můžu jet taky, že jo?“

„Možná bysme to mohli vzít jako rodinnou dovolenou,“ sleví Margot a vlepí jí pusku na tvář. „Přijedete všichni, ty a Lara Jean a tatka.“

Zamračím se. Takhle jsem si výlet do Paříže teda nepředstavovala. Josh přes temeno Kittyiny hlavy bezhlasně artikuluje: *Pak to proberem*. A já mu nenápadně ukážu zvednutý palec.

Později téhož večera. Josh šel dávno domů. Kitty a tatka si už šli lehnout. Sedíme u stolu v kuchyni, Margot se svým počítačem, já vedle ní. Hnětu kuličky z těsta a obaluju je ve skořicovém cukru – pečtu skořicové sušenky, aby mi Kitty odpustila. Když jsem ji šla uložit do postele, moje mladší sestřička se jen odvalila na druhý bok a nechtěla se mnou mluvit, přesvědčená, že se jí snažím vyšoupnout z výletu do Paříže. Nechám jí skořicové sušenky na nočním stolku hned vedle polštáře, aby jí ráno po probuzení hned přivítala jejich čerstvá vůně.

Margot je podezřele zticha. Pak najednou zničehonic zvedne hlavu od klávesnice a prohlásí: „Rozešla jsem se s Joshem. Dneska po večeri.“

Kulička těsta, kterou jsem zrovna hnětla, mi vypadne z prstů a přistane přímo v míse se skořicovým cukrem.

„Víš co, už bylo načase,“ pokračuje. Nemá zarudlé oči, takže nejspíš nebrečela. Hlas má klidný a pevný. Kdyby se na ni někdo jen tak podíval, řekl by si, že je úplně v pohodě. Protože Margot je vždycky v pohodě, i když není.

„Nechápu, proč jste se museli rozcházet,“ namítnu. „To, že jdeš na vejšku, ještě neznamená, že se musíte rozejít.“

„Laro Jean, jdu na vejšku ve Skotsku, ne tady ve vedlejším městě. Saint Andrews je přes šest tisíc kilometrů daleko.“ Pošoupne si brýle na nose. „Tak k čemu by to bylo?“

Nemůžu uvěřit, že si něco takového fakt myslí. „Jak, k čemu? Vždyť je to Josh. Tak, jak Josh miluje tebe, ještě nikdy žádný kluk žádnou holku nemiloval!“

Margot obrátí oči v sloup. Myslí si, že to moc dramatiizuju, ale tak to není. Je to pravda – Josh Margot opravdu miluje, strašně moc. Nikdy by se na jinou holku ani nepodíval.

„Víš, co mi jednou řekla mamka?“ ozve se Margot nakonec.

„Co?“ Na chvíli Joshe úplně pustím z hlavy. Protože ať se děje cokoli, i když se s Margot hádáme nebo i kdyby mě zrovna mělo srazit auto, vždycky všeho nechám a poslouchám, když se mluví o mamce. Chci mít stejné vzpomínky, vybavovat si stejné detaily jako Margot. I tak jsem na tom líp než Kitty. Kitty na mamku nemá žádné vzpomínky kromě těch, co jsme jí vyprávěly. Ale vyprávěly jsme jí tolik věcí a historek, že teď už to jsou i její vzpomínky. „Pamatujete si, jak tenkrát...“ začne vždycky a pak vypráví, jako by tehdy nebyla mimino, ale doopravdy si to pamatovala.

„Řekla mi, abych na vejšku šla svobodná, bez kluka. Říkala, že nechce, abych byla ta holka, co brečí do telefonu a říká věcem ne, místo aby říkala ano.“

Skotsko je pro Margot ano. Bezmyšlenkovitě si naberu hrudku těsta a nacpu si ji do pusy.

„Neměla bys jíst syrový těsto,“ napomene mě Margot.

Nevšímám si jí. „Josh by ti přece nikdy v ničem nebránil. Takovej není. Pamatuješ, jak ses rozhodla kandidovat na předsedkyni studentský rady a Josh ti pomáhal s kampaní? Je to tvůj největší fanda!“

Margot svěsí koutky úst a já vstanu a obejmu ji. Margot zakloní hlavu a usměje se. „Jsem v pohodě,“ řekne, ale není, já vím, že není.

„Ještě není pozdě. Můžeš za ním jít hned teď a říct mu, že sis to rozmyslela.“

Margot zavrtí hlavou. „Už je po všem, Laro Jean.“ Vysmekne se z mého objetí a zavře notebook. „Kdy budeš mít upečenou první várku? Mám hlad.“

Mrknu na minutku, co máme jako magnet přidělanou na lednici. „Za čtyři minuty.“ Znovu se posadím. „Je mi jedno, co tvrdíš, Margot. Vy dva jste spolu ještě neskončili. Na to ho miluješ až moc.“

Margot znovu zavrtí hlavou. „Laro Jean,“ začne takovým tím svým trpělivým hlasem, jako bych byla jen malý fracek a ona aspoň čtyřicetiletá moudrá žena.

Zamávám jí pod nosem vrchovatou lžící těsta a Margot zaváhá a pak otevře pusy. Strčím jí lžící do úst, jako bych krmila miminko. „Jen počkej, uvidíš, že za den, maximálně za dva budete s Joshem zase spolu.“ Ale už když to říkám, je mi jasné, že to není pravda. Margot není ten typ holky, co by se s klukem rozcházela a zase scházela jen tak z rozmaru. Jakmile se jednou rozhodne, už ji nic nezviklá. Žádné kroužení kolem horké kaše, žádná lítost. Přesně, jak to říkala: Když je po všem, je prostě po všem.

Přála bych si (a tahle myšlenka mě napadá neustále, tak často, že už to radši ani nepočítám) být víc jako Margot.

Protože mi občas připadá, že já nikdy nedokážu říct tak, a je konec.

Později, když už mám umyté nádobí a talíř se sušenkami trůní vedle Kittyina polštáře, se konečně vytratím do svého pokoje. Ani nerozsvítím. Jdu k oknu. Světlo u Joshe v pokoji ještě nezhaslo.